

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 860/05
16.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Мирослава Цветковића, Зорана Таталовића и др Глигорија Спасојевића, чланова већа, са саветником суда Зораном Поповићем, записничарем, у кривичном предмету оптуженог **АА**, због кривичног дела неовлашћеног стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. Основног кривичног закона, решавајући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Панчеву, оптуженог и његових бранилаца, изјављеним против пресуде Окружног суда у Панчеву К.192/04 од 10.02.2005. године, на седници већа одржаној, у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, дана 16.11.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Жалбе Окружног јавног тужиоца у Панчеву, оптуженог АА и његовог браниоца, адвоката АБ се **ОДБИЈАЈУ**, као неосноване и пресуда Окружног суда у Панчеву К.192/04 од 10.02.2005. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

II Жалбе бранилаца оптуженог АА, адвоката АВ и АГ се **ОДБАЦУЈУ**, као недозвољене.

О б р а з л о ж е њ е

Наведеном пресудом, оглашен је кривим и осуђен АА, због кривичног дела из члана 245. став 1. ОКЗ, применом члана 42. и 43. ОКЗ, на казну затвора у трајању, од три године, у коју казну је оптуженом урачунато време проведено у притвору, од 15.11.2004. године до 14.02.2005. године. Од оптуженог је одузето 501,15 грама и 2273,63 грама марихуане, 741 таблета "амфетамин", 250 грама, 25 грама, 14,6 грама, 10 грама, 4,5 грама и 1,5 грам "амфетамин". Истом пресудом, оптужени је обавезан да плати, на име трошкова кривичног поступка износ, од 8.100,00 динара и 5.000,00 динара паушала.

Против ове пресуде изјавили су жалбе:

-Окружни јавни тужилац у Панчеву, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом, да се побијана пресуда преиначи, тако да се оптуженом изрекне строжа казна;

-оптужени, због одлуке о казни, са предлогом, да му се изрекне блажа казна;

-бранилац оптуженог, адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом, да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду, на поновно суђење. У жалби је захтевао да њега и оптуженог суд извести о седници већа.

У поднеску од 31.03.2005. године, оптужени је отказао пуномоћје адвокатима АВ и АГ, са предлогом, да се њихове жалбе против првостепене пресуде, изузму и не разматрају..

Републички јавни тужилац Србије је у поднеску, под Ктж.1001/05 од 24.05.2005. године, предложио, да се жалбе оптуженог и његовог браниоца, адвоката АВ, одбију као неосноване, а да се жалбе бранилаца оптуженог, адвоката АВ и АГ, одбаце као недозвољене.

Врховни суд је одржао седницу већа, у смислу члана 375. ЗКП, у одсутности Републичког јавног тужиоца, оптуженог и његовог браниоца, који су о седници већа уредно обавештени, па је након разматрања списка предмета, побијане пресуде, навода и предлога у жалбама и предлога Републичког јавног тужиоца, нашао, да су жалбе оптуженог и његовог браниоца, адвоката АВ, неосноване, а да су жалбе адвоката АВ и АГ, недозвољене.

Испитујући првостепену пресуду у смислу члана 380. став 1. ЗКП, Врховни суд није нашао да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка, нити повреда кривичног закона, на које пази по службеној дужности.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог, адвоката АВ, побија првостепена пресуда, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП и с тим у вези наводи, да у образложењу пресуде није наведен облик виности оптуженог. По оцени Врховног суда, у првостепеној пресуди су наведени разлози у погледу свих одлучних чињеница за доношење правилне и законите одлуке. У том смислу, наведено је и у образложењу да је оптужени поступао са умишљајем (страна 12 став један). Иако су тачни наводи у жалби браниоца оптуженог, да је првостепени суд пропустио да у образложењу изричито наведе и образложи примену члана 42. ОКЗ, Врховни суд налази, да тиме није учињена повреда кривичног закона из члана 369. тачка 5. ЗКП, на штету оптуженог, имајући у виду, да је оптуженом правноснажном пресудом казна ублажена испод законског минимума прописаног за наведено кривично дело, те да ти наводи из жалбе у суштини представљају разлоге који иду на штету оптуженог.

Неосновано се наведеном жалбом браниоца оптуженог, побија првостепена пресуда, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Врховни суд налази, да је првостепени суд правилно утврдио да је оптужени умишљајно поступао приликом извршења наведеног кривичног дела и за то су наведени јасни и уверљиви разлози (страна 12 став један првостепене пресуде). При томе је, првостепени суд свестрано оценио све изведене доказе и одбрану оптуженог и правилно утврдио, да је оптужени наведену количину опојне дроге неовлашћено држао ради продаје. Стога се у жалби браниоца оптуженог, неосновано наводи да је првостепени суд, погрешно утврдио чињеницу да је оптужени дрогу држао, ради продаје. У вези тога, Врховни суд је имао у виду, а како је то правилно и првостепени суд утврдио, укупну количину дроге која је пронађена код оптуженог и у његовом стану.

Жалбом браниоца оптуженог се неосновано побија првостепена пресуда, због повреде кривичног закона. Врховни суд налази, да је првостепени суд, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио кривични закон, када је нашао да се у радњама оптуженог, стичу сва битна обележја кривичног дела из члана 245. став 1. ОКЗ. С тим у вези, првостепени суд је правилно утврдио субјективна обележја кривичног дела, да је оптужени умишљајно поступао. Поред тога, приликом одлучивања о казни, првостепени суд није повредио кривични закон на штету оптуженог, тиме, што у образложењу није изричито навео примену члану 42. ОКЗ, тако да је жалба браниоца оптуженог и у овом делу неоснована.

Неосновано се жалбама Округног јавног тужиоца, побија првостепена пресуда, због одлуке о кривичној санкцији, док је поводом жалбе браниоца оптуженог, одлука о казни испитана, у смислу члана 383. ЗКП. По оцени Врховног суда, првостепени суд је у довољној мери ценио све околности, које су од утицаја на дужину казне затвора. Иако су тачни наводи у жалби Округног јавног тужиоца, да првостепени суд у образложењу пресуде изричито није навео примену члана 42. ОКЗ, а за разлику од изреке, Врховни суд налази, да је првостепени суд правилно поступио када је наведене околности у суштини ценио као особито олакшавајуће околности. Наиме, по оцени овог суда, околности да је оптужени млађе пунолетно лице, да је навршио тек 22 године, да је скромног материјалног стања, да је издржавано лице, студент, нежењен, без деце и до сада неосуђиван, представљају особито олакшавајуће околности, тако да је оправдана примена члана 42. и 43. ОКЗ, приликом изрицања казне оптуженом, како је то наведено у изреци првостепене пресуде. При томе је овај суд имао у виду, наводе у жалби оптуженог, да му је мајка тешко болесна и да је оптужени изразио искрено кајање због извршеног кривичног дела. Стога се у жалби Округног јавног тужиоца, неосновано предлаже изрицање строже казне оптуженом. Неоснован је и

предлог у жалби оптуженог, да му се изрекне блажа казна, имајући у виду укупну количину опојне дроге, коју је оптужени неовлашћено држао, ради продаје. Врховни суд налази, да изречена казна одговара степену друштвене опасности извршеног кривичног дела и оптуженог као извршиоца, те да ће се наведеном казном, постићи сврха кажњавања, прописана у члану 33. ОКЗ.

Како је оптужени у наведеном поднеску од 31.03.2005. године, одустао од жалби његових бранилаца, адвоката АВ и АГ, то су исте одбачене као недозвољене.

Из изнетих разлога, а на основу члана 387. и члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио, као у изреци пресуде.

Записничар, Председник већа

судија,

Зоран Поповић, с.р. Драгомир Милојевић, с.р.

За тачност отправка

ан